

Lars Eriksson

Dykare
Träsnitt
450 × 385 mm tryckt på
Hahnemühle-papper 300 gr

Lars Eriksson är född 1951 i Växjö, och bosatt i Stockholm. Studier vid ABF:s konstskola, Stockholm 1972–73, Konstakademiet i Köpenhamn 1973–75, Konsthögskolan, Stockholm 1975–78.

Separatutställningar i bl.a. Galleri Mejan, Stockholm 1981, Galleri Fenix, Örebro 1982, Galleri H, Stockholm 1983, Bildgalleriet, Varberg 1984, 1989, Galleri 54, Göteborg 1984, Galleriet, Växjö 1985, 1992, Kyrskolan, Haninge 1989, Lunds konsthall 1993, Konstforum, Norrköping 1994, Galleri Moment, Ängelholm 1995, Konstnärshuset, Stockholm 2004.

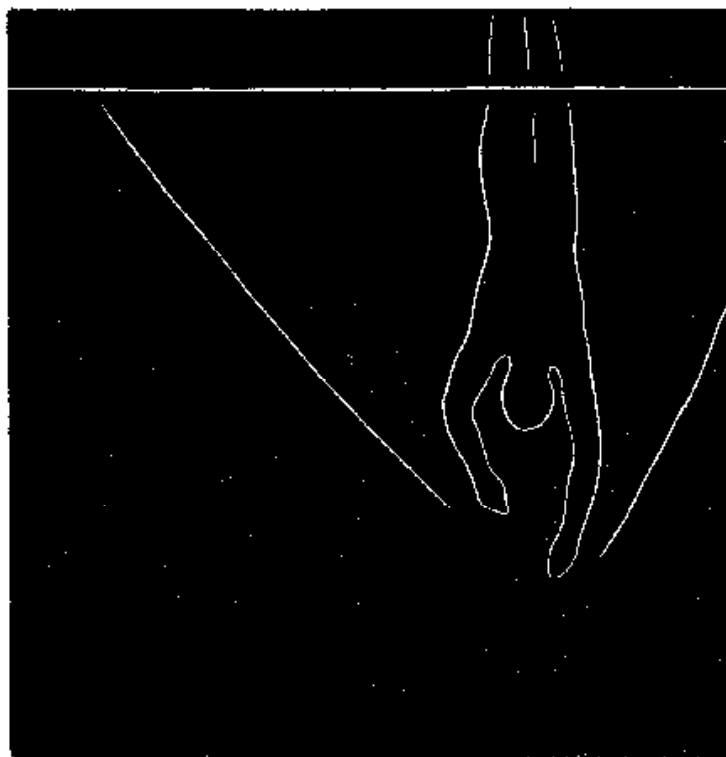
Samlingsutställningar i bl.a. Kulturhuset, Stockholm (*Staden*) 1982, vandringsutställning i Norrköpings, Borås och Västerås konstmuseer 1987–88, vandringsutställning *Suede & Toiles* på l’Espace Richelieu, Paris, Sveagalleriet, Stockholm, samt Visby konstmuseum 1988–89, Grafikens Hus, Mariefred 1995, Nacka konsthall 1999, *Grafiktriennal XII*, Stockholm 2003, Ystads konstmuseum 2004.

Offentliga utsmyckningar: bl.a. ett muralarbete i Tyresö gymnasium 1982, trappmålning i Granängskolan 1985, två fresker i departementsbyggnad, Stockholm 1985, väggmålning för tunnelbanan i Stockholm 1986.

Bildböcker: *Lars Eriksson. Bilder*, Öppna Ögon förlag 1981, *Hårt regn*, eget förlag 1998, Utställningskatalog, Lunds konsthall 1993.

Representerad i bl.a. Nationalmuseum, Moderna museet, The British Museum, konstmuseerna i Borås, Västerås, Visby, Nyköping och Norrköping, samt i Statens Konstråds samlingar.

I 2004 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår *Dykare*, träsnitt 450 × 385 mm, tryckt av konstnären på Hahnemühle-papper 300 gr.



Lars Erikssons träsnitt heter *Dykare*.

Det tog konstnären kanske fem minuter att skära ut bilden i trästocken.

Dykaren som bryter vattenytan, byter värld.

Rörelsen mot en befrielse eller ett försvinnande?

Viktlös glädje över djupen?

Första gången jag mötte Lars Erikssons konstnärskap var i början på 1980-talet.

I de grafiska bladen, teckningarna och målningarna återkom, då som nu, inte sällan vattenlandskap, vattenspeglar, stilla regn, en tidlös väntan, och tystnad.

Vattnet har alltid varit en viktig del i Lars Erikssons bildvärld, världen speglad i en stilla vattenyta och vi speglar oss i vattnet.

Under denna mer än tjugofem år gamla bekantskap har jag fått se en rad teman och idéer ständigt återkomma i olika bearbetningar.

Om och om igen.

År efter år söker Lars Eriksson närma sig en kärna och en känsla. Att nå enkelheten genom det nödvändiga uppreandet. Att liksom ständigt vrida och vända på en speciell idé, prova och åter prova, stanna upp, betrakta och försöka igen.

Vägen mot idén, arbetet, handlingen är kanske det viktigaste – till våra drömmar när vi aldrig men färden mot det onåbara kan vara en fantastisk resa.

Linjens raspiga resa mot stockens mörka grund i fem minuter och tjugofem år.

Lars Erikssons arbeten genomsyras av en sällsynt trohet mot sin idé och av en lika ovanlig uppriktighet mot betraktaren – att aldrig överge idén och att alltid orka umgås med rädslan för 'uppreandet'. Det är en uppriktighet som också ställer krav på betraktaren, att kunna ge dessa fem minuter tid.



Foto: Goran Karlsson-Skoog

I en del japanska hem fanns förr en speciell vägg avsedd för just den tuschteckning eller det träsnitt man för tillfället ville betrakta, leva med. (Dessutom ansågs det respektlöst att visa andra konstnärers verk samtidigt). Bilden, en berättelse och en symbol man ville vända hela sin uppmärksamhet mot.

Meditation.

På samma sätt och med samma koncentration vill jag ge *Dykaren* utrymme på min vägg.

Dykaren som nu helt oväntat bryter den lugna vattenytan, bryter vattenspegeln, byter värld och tillvaro.

Lars Nyberg
konstnär